

Neexistuje žádná alternativa: Moderní průmyslová společnost potřebuje energii

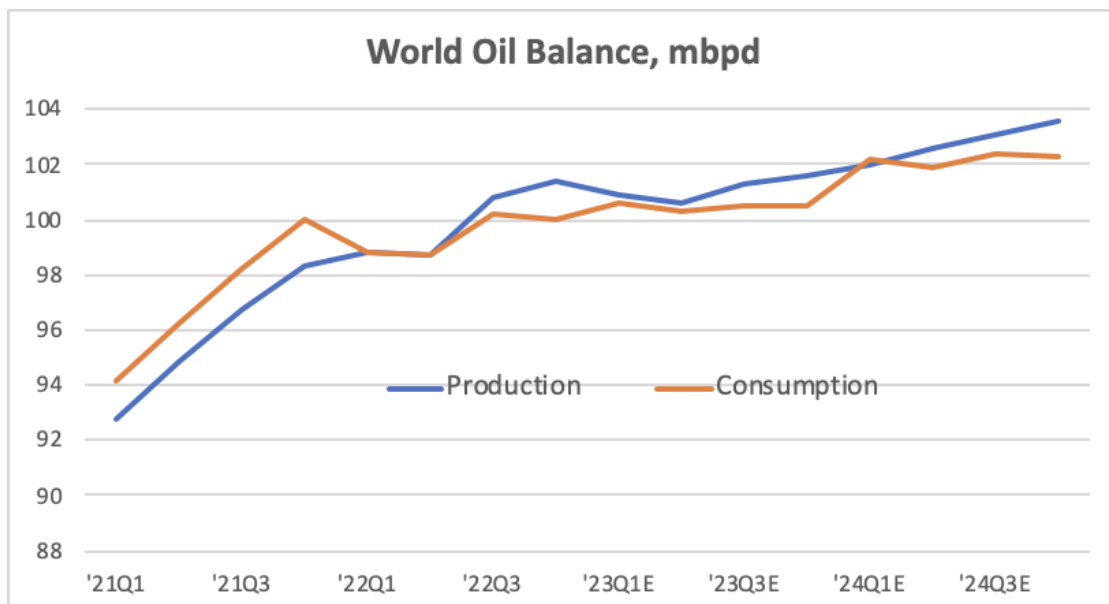
 nationalinterest.org/feature/there-s-no-alternative-modern-industrial-society-needs-energy-206236

22. února 2023

Velká část debat o americké politice vůči Rusku se týkala energetiky. Mohou být ruská ropa a plyn nahrazeny v dodavatelském řetězci pro americké spojence? Jak dalece může Západ utáhnout šrouby ruské ekonomice? Jeffrey Sonnenfeld a Steven Tian ve svém nedávném díle *Foreign Policy* „Světová ekonomika už nepotřebuje Rusko“ tvrdí, že ruská energetika je okrajovou součástí globální ekonomiky a že úplné uzavření Ruska z globálních trhů by mělo minimální dopad. Tento argument by mohl povzbudit Washington, ale jednoduše nemá kořeny ve faktech.

Tvrzení, že „svět již není závislý na Putinově ropě“, je buď nadsázka, nebo odráží vážné nepochopení ropných trhů. Nejnovější prognóza Energetické informační agentury (EIA) počítá s průměrnou celosvětovou těžbou 102 milionů barelů denně (mbpd) v letech 2023–24 a spotřebou jen o 0,6 mbpd nižší. Produkce ropy v Rusku v roce 2022 byla asi 11 mbpd. Ztráta 11 procent globální nabídky s polštářem v průměru pouhých 0,6 procenta by způsobila prudký nárůst cen, což by vážně poškodilo světovou ekonomiku. Kromě toho mohou být odhady produkce EIA příliš růžové, protože přerušování dodávek je vždy možné a znovuotevření čínské ekonomiky po ukončení politik nulové covid může podnítit poptávku.

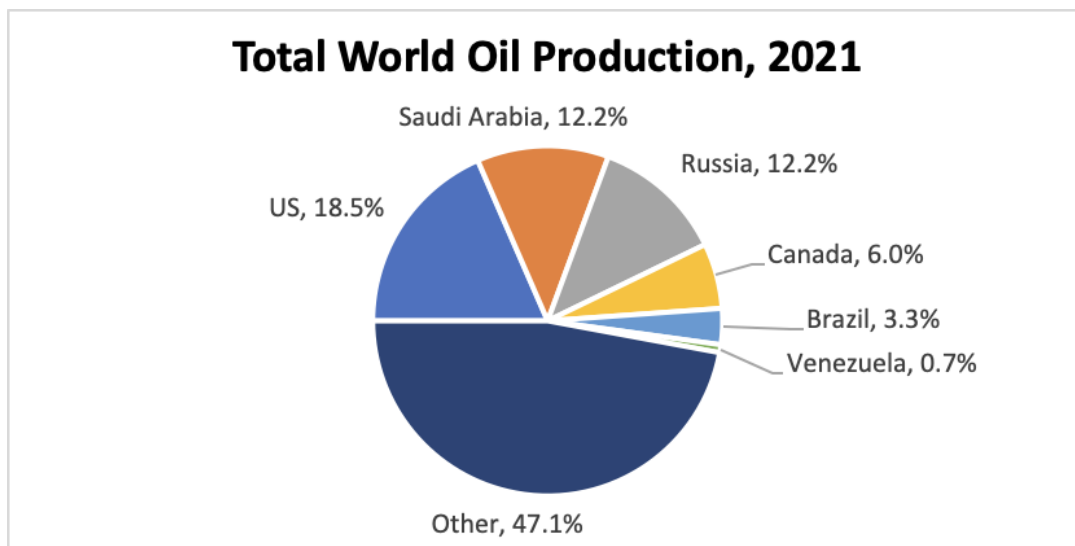

Zdroj: ZDE

Nejistá rovnováha mezi nabídkou a poptávkou byla zdůrazněna oznámením z 10. února, že Rusko sníží produkci o 0,5 mbpd. Ceny ropy vzrostly o 2,2 procenta, protože podle slov analytika UBS Giovanniho Staunova není v krátkodobém horizontu nikdo, kdo by zaplnil mezeru v nabídce vytvořenou ruskými škrty.

Ve světle těsnosti dodávek byly toky ropy jednoduše přesměrovány. Ruský vývoz do Indie a Číny se podstatně zvýšil, s následným reexportem do Evropy, buď jako surové nebo rafinované produkty, za vyšší ceny. Dokonce i Saúdská Arábie zvyšuje dovoz ruské ropy pro domácí použití, což jí umožňuje vyvážet více vlastních produktů. Ruský export se prostě nesnížil.

Autoři reagují na obavy ze ztráty dodávek tvrzením, že „jakákoli ztracená ruská ropa bude hladce a snadno nahrazena během týdnů“. To přímo ignoruje realitu globální produkce ropy. Ze zmíněných zdrojů – Spojených států, Venezuely, Kanady a Brazílie – by se jen Spojené státy jevily jako životaschopná náhrada. Ale protože očekávaný nárůst o 0,55 mbpd v roce 2023 a dalších 0,40 v roce 2024 bude vyrábět dohromady *méně než jednu desetinu* ruské produkce. Tato čísla nemohou podpořit tvrzení Sonnenfelda a Tiana.

Zdroj: BP Statistical Review of World Energy

Kanada a Brazílie pravděpodobně zvýší produkci ještě méně. Venezuela po třidvaceti letech vlády Huga Cháveze a Nicoláse Madura, stejně jako po patnácti letech trestání amerických sankcí, zaznamenala propad produkce z 3,3 na 0,7 mbpd. Myšlenka, že může podstatně zvýšit produkci ropy v jakémkoli znatelném množství v jakémkoli časovém rámci relevantním pro politiku, není uvěřitelná. Nedávné udělení šestiměsíční licence k činnosti ve Venezuele americkým ministerstvem financí společnosti Chevron, i když je pozitivní, je kapkou. Obnovení výroby bude vyžadovat mnoho let a miliardy dolarů kapitálových výdajů.

Podobně je nepravděpodobné, že by Saúdská Arábie mohla zasáhnout. Volná kapacita OPEC, většinou saúdská a často odhadovaná politiky na 2,5 mbpd, je pravděpodobně výrazně nižší kvůli letům klesající produkce a nižším kapitálovým výdajům. Na základě informací přicházejících z království a nezávislých odborníků se číslo pravděpodobně blíží 0,5 mpbd. Zvýšení výkonu bude vyžadovat čas a investice.

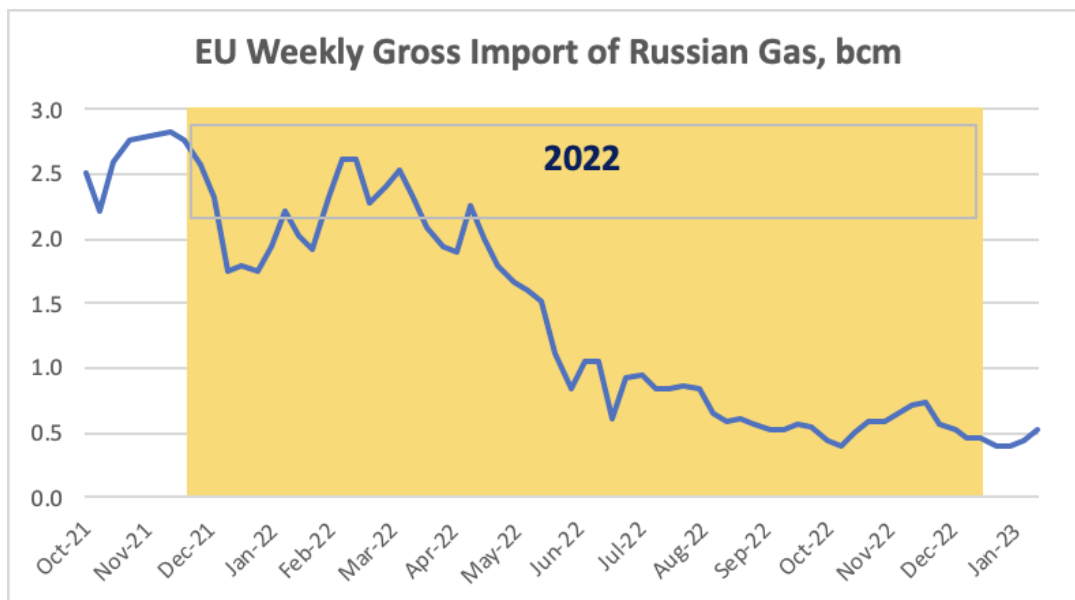
Kromě toho je primárním přáním OPEC maximalizovat zisk. Rostoucí produkce může být v rozporu s tím, protože za stejných podmínek rostoucí nabídka znamená nižší ceny. Tvrzení, že Vladimir Putin „donutí[d] Saúdskou Arábii“, aby snížila produkční kvóty,

vypadá podivně, nejen proto, že jediným citovaným zdrojem je stanovisko Politico napsané *autory* a dvěma kongresmany, ale také proto, že snížení produkce vede k vyšším cenám. v souladu se saúdskoarabským racionálním vlastním zájmem.

Navíc argument, že pozastavení transferů zbraní bude tlačit na Saúdskou Arábii, aby navýšila výrobu, má jen malý historický precedens. Místo toho si Rijád v posledních letech zvolil zvýšenou spolupráci s Ruskem a, což je důležitější, Čínou, čímž nabízí Saúdské Arábii šanci zmírnit dopad amerického tlaku.

Realita obrazu trhu s plynem je také odlišná. Sonnenfeld a Tian tvrdí, že „Putin zablokoval dodávky zemního plynu do Evropy“, když ve skutečnosti Nord Stream fungoval na plnou kapacitu v první polovině roku 2022 a poté na další tři měsíce s klesající kapacitou, než byl na konci září sabotován. Tok plynu přes Ukrajinu byl na 100 procentech, než klesl na 67 procent, když Kyjev uzavřel potrubí Sokhranovka . Ruský vývoz LNG do Evropy (loni 22 miliard kubických metrů nebo bcm) pokračuje dodnes, stejně jako toky přes Turecko přes Blue Stream a Turk Stream.

Prohlášení, že „Evropa má nyní zajištěny dostatečné dodávky energie minimálně do roku 2024“ není věrohodné, vzhledem k tomu, že ruské toky budou v roce 2023 podstatně nižší než v roce 2022, s vyloučením urovnání války a herkulovského úsilí obnovit hospodářské vztahy. . Jinými slovy, letos a příští rok je třeba vyměnit ještě větší objem plynu. Jak poznamenávají Sonnenfeld a Tian, pomohlo teplejší počasí než obvykle, ale tento faktor je proměnlivý a nepředvídatelný a neměl by tvořit základ politiky. V nejlepším případě to Evropě koupilo ještě nějaký čas, pokud nechtějí, aby proces deindustrializace pokračoval.

Zdroj: Brugel - McWilliams, Sgaravatti, Zachmann

185 miliard m³ plynu dovezeného do Evropy z Ruska v roce 2021 jednoduše nelze nahradit v krátkodobém horizontu a/nebo za rozumné náklady. Ztráty byly částečně kompenzovány nárůstem dovozu LNG o 64 miliard m³, včetně působivých 42 miliard m³ ze Spojených států. Čísla však nemohou podpořit tvrzení, že „[]EU nyní nakupuje více LNG, než kdy nakupovala ruský plyn.“

Cena LNG je také výrazně vyšší než cena plynovodu, s vážnými ekonomickými důsledky – tím spíše, že EU musela nabídnout zboží pryč z Asie, kde se LNG již obchoduje za prémii. To má vedlejší účinek v tom, že chudší země, jako Bangladéš a Pákistán, vyřazují z trhu, což má za následek nedostatek a přidělový systém. Vzhledem k nízké domácí produkci bude rostoucí export LNG z USA tlačit na růst ceny zemního plynu, který je ve Spojených státech palivem pro 38 procent elektřiny a 46 procent pro vytápění domácností a je surovinou pro tisíce výrobků z plastů, na hnojiva, což také zvyšuje jejich ceny.

Evropská jaderná energetika, která by to částečně pomohla zmírnit, byla sužována problémy s údržbou. Zatímco Německo po letech postupného vyřazování objevilo nové nadšení pro jadernou energetiku, zřizování nových elektráren nebo dokonce revitalizace

starých elektráren bude nějakou dobu trvat. Stejně tak „obnovitelné zdroje“ nejenže nevyřeší problém, jak se tvrdí, ale falešná naděje v obnovitelné zdroje je jedním z hlavních důvodů, proč je Evropa obecně a konkrétně Německo v této situaci. V Německu se podíl obnovitelných zdrojů od roku 2000 do roku 2020 zvýšil o 364 procent, ale stále tvoří pouze 18 procent z celkových dodávek energie. Navíc obnovitelné zdroje zahrnují biomasu, jako je kácení lesů za účelem výroby dřevěných pelet, a způsobují náklady a problémy v důsledku jejich občasnosti a dalších negativních externalit pro výrobu a rozvodnou síť.

Stručně řečeno, neexistuje žádná volná jízda, žádný magický zdroj energie, který by poháněl průmyslovou ekonomiku.

Opakovaně se zdá, že autoři mají vzhled do Putinových myšlenek a myšlenkových pochodů, přestože pro takovou vizi chybí základ. Chybějící potvrzující akce nebo alespoň rétorika, prohlášení jako „doufám, že Evropané . . . by se obrátily proti jejich vůdcům“, „dlouhou Putinovu posedlost“, „špatné kalkulace“ a „rozmary“ jsou těžko akceptovatelné a neslouží jako podpora pro nabízené argumenty.

Touha potrestat Rusko za jeho invazi je zcela pochopitelná, ale zahraniční politika musí vycházet ze světa, ve kterém žijeme. Odstranění ruské energie by mělo ničivé důsledky pro globální ekonomiku. Navrhovat něco jiného dělá medvědí službu těm, kteří budou trpět takovou politikou.

Scott Semet pracuje na globálních finančních trzích více než dvacet pět let napříč spektrem finančních služeb, private equity a venture capital, včetně založení a vedení výzkumného oddělení velkých finančních institucí. V poslední době se zaměřuje na průnik obchodu, ekonomiky a politiky v Eurasii. Má magisterský titul z Yale University Graduate School a MBA z Columbia Business School.

Obrázek: curraheeshutter/Shutterstock.